

Sygn. akt II Ca 672/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz
Sędziowie:	SO Marzenna Ernest SR del. Joanna Rawska-Szklarz (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2015 roku w S.

sprawy z powództwa (...) **Cechu (...)**
i Motoryzacyjnych oraz (...) we W.

przeciwko **Ł. N. (1)**

o zwolnienie spod egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego
w Ś. z dnia 28 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VI C 929/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda (...) Cechu (...)**

i Motoryzacyjnych oraz (...) we W. na rzecz pozwanego Ł. N. (1) kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 672/14

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 9 października 2013 r., kierowanym przeciwko Ł. N. (2), (...) Cech (...) oraz (...) we W. wniósł o zwolnienia spod egzekucji, prowadzonej na wniosek pozwanego przez Komornika K. C. przeciwko Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Ośrodek (...) w sprawie Km 707/13, rzeczy ruchomych szczegółowo wymienionych w pozwie, zajętych w dniu 4 września 2013r., a także zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Ł. N. (2) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu VI Wydział Cywilny Zamiejscowy w K. wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2014 r.:

I. zwolnił spod egzekucji prowadzonej przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. na wniosek Ł. N. (2) przeciwko Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Ośrodek (...) w sprawie o sygn. Km 707/13 w udziale do 1/7 części we własności ruchomości w postaci pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

III. nie obciążył pozwanego kosztami procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Na wniosek Ł. N. (2) jako wierzyciela i na podstawie tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 23 lipca 2013r. wydanego w sprawie IV P 94/13 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. prowadzi przeciwko Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Ośrodek (...) postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt Km 707/13. W toku tego postępowania w dniu 4 września 2013r. Komornik dokonał przyłączonego zajęcia ruchomości w postaci: jednego pieca konwekcyjnego rocznik 2008, jednego pieca konwekcyjnego rocznik 2012, jednej półki nadstawnej podwójnej, pięciu stołów ze stali nierdzewnej, dwóch regałów ze stali nierdzewnej, dwóch podstaw do pieca konwekcyjnego, trzech kotłów warzelnych, trzydziestu okleinowanych stolików kolorowych, kompletu krzeseł ze stolikami w łącznej ilości 172 sztuk, jednego 24 calowego monitora marki S. oraz jednego telewizora o przekątnej ekranu 60". Zajęcia ruchomości dokonano w obrębie nieruchomości położonej przy ul. (...) w M..

Nieruchomość ta stanowi w udziałach do 1/7 części przedmiot współużytkowania wieczystego gruntu i współwłasności posadowionych na nim budynków, siedmiu różnych cechów, w tym m.in. (...) Cechu (...) oraz (...) we W.. Jednocześnie te same cechy, w tym także (...) Cech (...) oraz (...) we W., założyły i w dacie dokonania zajęcia spornych ruchomości były jedynymi udziałowcami (wspólnikami) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Ośrodek (...) w M..

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy ustalił, iż wymieniona Spółka zawarła z każdym z cechów, będących współwłaścicielami nieruchomości przy ul. (...) w M., jednobrzmiące umowy dzierżawy ich udziałów w prawie współużytkowania wieczystego gruntu tj. działek nr (...) oraz w prawie współwłasności posadowionych na tym gruncie budynków. We wszystkich umowach wskazano, że wydzierżawiający oddaje dzierżawcy przedmiot dzierżawy wraz z wyposażeniem do używania i pobierania pożytków, a dzierżawca oświadczył, że jest w posiadaniu przedmiotu dzierżawy. Zgodnie z umową dzierżawca zobowiązany był używać przedmiotu dzierżawy zgodnie z jego przeznaczeniem tj. jako ośrodka wypoczynkowego, prowadzącego działalność wczasową, kolonijną, rekreacyjną oraz rehabilitacyjną, i w takim zakresie mógł świadczyć usługi na rzecz podmiotów zewnętrznych. Odnośnie czynszu dzierżawnego strony postanowiły, że dzierżawca będzie zobowiązany do zapłaty wydzierżawiającemu czynszu dzierżawnego określanego corocznie przez właścicieli, także na Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) Spółka z o.o. w M. w sposób i w trybie głosowania przewidzianego dla tegoż Zgromadzenia Wspólników zwykłą większością głosów przy obecności co najmniej połowy właścicieli w pierwszym terminie, przy czym uchwała taka miała być podpisywana także przez dzierżawcę i automatycznie miała stawać się załącznikiem do umowy dzierżawy. Czynsz miał być płatny w dwóch ratach do 31 sierpnia i 30 listopada każdego roku kalendarzowego, przelewem na rachunek bankowy wydzierżawiającego, przy tym podstawą jego zapłaty miały być faktura lub nota obciążeniowa, wystawiane przez wydzierżawiającego. W §5 umowy zastrzeżono również, że dzierżawca jest zobowiązany: do dokonywania wszelkich napraw i remontów niezbędnych do zachowania przedmiotu dzierżawy w stanie niepogorszonym, uzupełniania wyposażenia zużytego w wyniku normalnej eksploatacji przedmiotu dzierżawy, wykonywania remontów i napraw wskazanych przez wydzierżawiającego wykraczających ponad normalny stopień użytkowania, przy czym uchwała w tym zakresie wymagać miała zgody zwykłej większości właścicieli przy obecności co najmniej 50% w pierwszym terminie i mogła być podjęta także na Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) Spółki z o.o. w M.. W tej samej części umowy strony postanowiły również, że dzierżawcy nie będzie przysługiwać

prawo do zwrotu nakładów poczynionych na przedmiot dzierżawy. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, a wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej zastrzeżonej pod rygorem nieważności. W sprawach nieuregulowanych w umowie strony przewidziały stosowanie przepisów kodeksu cywilnego.

Zarząd w Spółce Ośrodek (...) był jednoosobowy. Funkcję jedyne go członka i Prezesa Zarządu zarazem od 2 kwietnia 2011r. do 19 października 2012r. sprawował J. M.. W dniu 19 października 2012r. wspólnicy podjęli uchwałę o odwołaniu J. M. z tego stanowiska, a następnie uchwałę o powołaniu na nie J. G., ponieważ jednak ta ostatnia uchwała została podjęta w głosowaniu jawnym, ponownie podjęto ją po dwóch tygodniach w głosowaniu tajnym. J. G. w dniu 19 stycznia 2013r. na Walnym Zgromadzeniu Wspólników złożyła rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu Spółki Ośrodek (...).

Sąd I. instancji ustalił nadto, iż na Walnym Zgromadzeniu Wspólników w kwietniu 2010r. podjęto m.in. uchwałę nr 9, zgodnie, z którą ustalono przedłużenie umów najmu z Cechami, wysokość czynszu określono na kwotę 55 000 zł netto dla każdego Cechu, płatne po 45 000 zł netto do końca sierpnia 2010r. oraz po 10 000 zł netto do końca grudnia 2010r.. Ponadto powołana uchwała stanowiła, że „W związku z koniecznością wykonania remontów w szerszym stopniu aniżeli przewiduje to §4 pkt. 1 umowy z dnia 01-06-1996r. Walne Zgromadzenie zatwierdza obciążenie kosztami remontu w wysokości po 10 000 zł każdego Wspólnika osobno, rozliczane między stronami do końca grudnia 2010r.”

Z kolei na Walnym Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) w dniach 15, 16 kwietnia 2012r. podjęta została m.in. uchwała nr 11/2012 zgodnie, z którą Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników Ośrodka (...) Spółki z o.o. w M. ustaliło, że wysokość czynszu dzierżawnego za rok 2012 wyniesie 43 050 zł, a czynsz płatny będzie w dwóch ratach: I rata 24 600 zł płatna do 31.08.2012r. i II rata 18 450 zł płatna do 31.12.2012r. Jednocześnie wspólnicy postanowili, że środki z II raty przeznaczą na nakłady remontowo-modernizacyjne ośrodka, przy czym zestawienie tych nakładów zostanie przedstawione wspólnikom do akceptacji. Protokół z Walnego Zgromadzenia odbytego w dniach 15, 16 kwietnia 2012r. podpisany został przez Przewodniczącego - Z. S. i Protokolanta – E. O..

Na Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Wspólników, które odbyło się w dniach 19 i 20 października 2012r. podjęto m.in. uchwałę nr 7, zgodnie z którą Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Wspólników postanowiło, że umowa dzierżawy na 2012r. pozostanie w takiej samej wersji jak zatwierdzona na Zgromadzeniu Wspólników wiosną 2012r.

W roku 2011 Spółka Ośrodek (...) całość czynszu dzierżawnego należnego współwłaścicielom nieruchomości za rok 2010 wypłaciła w formie pieniężnej. W roku 2012r. część czynszu została wypłacona jedynie jednemu spośród współwłaścicieli i także tylko w formie pieniężnej. Pozostali współwłaściciele nie otrzymali należnego czynszu nawet w części.

Następnie Sąd Rejonowy ustalił, iż na pisemne polecenie przewodniczącej Rady Nadzorczej Spółki Ośrodek (...) pozwany, zatrudniony na stanowisku kasjera, w dniu 31 stycznia 2013r. sporządził fakturę VAT nr (...), z której treści wynikać ma, że dłużna Spółka zawarła z powodowym Cechem umowę sprzedaży, której przedmiotem miały być: brama, wyposażenie budynek „C”, wyposażenie hotel., wyposażenie kuchnia, wyposażenie kawiarnia + jadalnia, za łączną kwotę 24 600 zł. Do faktury dołączono zestawienie, które wymienia następujące rzeczy ruchome: stół ze stali nierdzewnej o wartości 1 600 zł z przyporządkowaną fakturą nr (...), monitor Samsung 24' (...) tuner o wartości 731,70 zł z przyporządkowaną fakturą nr (...) z 01/08/2012r., regał ze stali nierdzewnej o wartości 1 200 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...), piec konwekcyjny o wartości 5 000 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...) z 19/06/2012r., podstawę do pieca konwekcyjnego o wartości 1 685 zł, regał ze stali nierdzewnej o wartości 960 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...), kocioł warzelny o wartości 3 600 zł, z przyporządkowaną fakturą nr (...) z 10/04/2012, 40 stołów o łącznej wartości 17 963 zł i 200 krzeseł o łącznej wartości 28 619,51 zł, którym przyporządkowano fakturę nr (...) z 04/07/2011, podwójna półkę nadstawną o wartości 1 100 zł, której przyporządkowano fakturę nr (...).

Z datą 14 marca 2013r. została wystawiona faktura VAT nr (...)/, z której treści wynikać ma, że dłużna Spółka zawarła z powodowym Cechem umowę sprzedaży, której przedmiotem miało być: wyposażenie budynku A i B wg zestawienia, przy czym w zestawieniu sporządzonym do tej faktury wymieniono telewizor S. (...) (...) o wartości 4 608,93 zł.

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia, iż zgodnie z umową Spółki Ośrodek (...) powoływanie i odwoływanie członków Zarządu oraz udzielanie im absolutorium z wykonywania obowiązków za rok ubiegły należało do wyłącznej kompetencji Zgromadzenia Wspólników. Do kompetencji Zarządu należało prowadzenie spraw spółki i reprezentowanie jej na zewnątrz. Każdy z członków Zarządu miał prawo i obowiązek prowadzenie spraw spółki, przy czym zastrzeżono, że w wypadku Zarządu jednoosobowego do reprezentowania Spółki upoważniony jest Prezes Zarządu samodzielnie. Rozporządzenie prawem lub zaciągnięcie przez Spółkę do świadczenia o wartości przekraczającej dwukrotność kapitału zakładowego (którego wysokość wynosiła 50 000 zł) nie wymagało uchwały Wspólników, jednakże zaciąganie zobowiązań przekraczających wysokość 20 000 zł wymagało zezwolenia Rady Nadzorczej.

W roku 2012 i do dnia złożenia rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu Spółki Ośrodek (...) przez J. G. pomiędzy Zarządem Spółki z poszczególnymi Cechami będącymi współwłaścicielami nieruchomości i jednocześnie Wspólnikami wymienionej Spółki nie doszło do zawarcia w jakiegokolwiek formie porozumienia dotyczącego sprzedaży rzeczy ruchomych wymienionych w pozwie, natomiast spośród tych rzeczy piec konwekcyjny rocznik 2008 oraz dwa kotły warzelne zostały przez dłużną spółkę sprzedane cechom przed rokiem 2010.

W styczniu 2013r. J. G., pełniąc wówczas jeszcze funkcję Prezesa Zarządu Spółki Ośrodek (...), złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, który jednak został zwrócony przez sąd z powodu nie uzupełnienia w wyznaczonym terminie braków formalnych tegoż wniosku.

Na koniec Sąd I. instancji ustalił, iż egzekucja prowadzona przeciwko Spółce Ośrodek (...) pozostaje bezskuteczna, poza ruchomościami objętymi żądaniem pozwu Komornik nie odnalazł i nie dokonał zajęcia żadnego innego majątku dłużnika.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione tylko w niewielkiej części.

Zasadne w ocenie tego Sądu było jedynie zwolnienie spod egzekucji pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych.

Sąd I. instancji wskazał, iż stan faktyczny w niniejszej ustalono w oparciu o zeznania świadków J. M. i J. G. oraz dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Odnośnie treści umowy Spółki Ośrodek (...), treści umowy dzierżawy zawartej przez powodowy Cech z tą Spółką oraz treści uchwał podejmowanych przez wspólników tej Spółki na Walnych Zgromadzeniach i Nadzwyczajnych Walnych Zgromadzeniach w latach 2009, 2010 i 2012 ustalenia poczyniono na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, uznając je za wiarygodne i rzetelne. Sąd Rejonowy wskazał przy tym, że pozwany mocy dowodowej tych dokumentów nie kwestionował, a jedynie twierdził, że nie stanowią one dowodu na nabycie przez powoda udziału we własności rzeczy objętych żądaniem pozwu. Z kolei, w zakresie kluczowego dla rozstrzygnięcia sprawy, twierdzenia powoda o zawarciu między nim a Spółką Ośrodek (...) umów sprzedaży obejmujących udziały we własności wszystkich rzeczy objętych żądaniem pozwu Sąd I. instancji poczynił ustalenia w oparciu o zeznania świadków J. M. i J. G., z których pierwszy pełnił funkcję Prezesa i zarazem jedynego członka Zarządu Spółki w okresie od kwietnia 2011 r. do 19 października 2012 r. a J. G. funkcję tą sprawowała od listopada 2012r. do 19 stycznia 2013r. Chociaż obie wymienione osoby także są wierzycielami Spółki Ośrodek (...) i także z ich wniosków prowadzone są przeciwko tej Spółce postępowania egzekucyjne, Sąd Rejonowy zeznania wskazanych świadków w zakresie w jakim twierdzili oni, że między dłużną Spółką a powodowym Cechem (i wszystkimi innymi Cechami będącymi współwłaścicielami nieruchomości) nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży rzeczy objętych żądaniem pozwu, poza piecem konwekcyjnym z 2008r. i dwoma kotłami warzelnymi, uznał za zasługujące na danie im wiary. Sąd I. instancji zauważył, że wymienione osoby łącznie, w okresie od kwietnia 2011

r. do stycznia 2013 r. pełniły funkcję Prezesa i jednocześnie jedyne członka Zarządu dłużnej Spółki, zaś zgodnie z umową tej spółki wyłącznie Zarząd był uprawniony do prowadzenia spraw Spółki i reprezentowania jej na zewnątrz, a w tym do dokonywania wszystkich czynności sądowych i pozasądowych. W tej sytuacji, jedynymi bezpośrednimi dowodami, które mogłyby potwierdzić fakt zawarcia umowy sprzedaży rzeczy objętych żądaniem pozwu mogły być tylko zeznania tych osób lub dokumenty, które wprost obejmowałyby oświadczenia woli statuujące taką umowę. Tymczasem powód na poparcie swoich twierdzeń przedłożył jedynie dwie faktury, mające rzekomo potwierdzać zawarcie umowy sprzedaży spornych ruchomości oraz protokoły Zgromadzeń Wspólników Spółki Ośrodek (...) z lat 2009, 2010 i 2012, na których m.in. podejmowano uchwały dotyczące wysokości, terminów i sposobów płatności czynszu dzierżawnego. Odnośnie przedłożonych przez powoda faktur Sąd Rejonowy stwierdził, że nie stanowią one bezpośredniego dowodu faktu zawarcia umowy sprzedaży, a jedynie dowód pośredni. Wprawdzie przepisy kodeksu cywilnego nie ustanawiają dla umowy sprzedaży rzeczy ruchomych wymogu zachowania żadnej szczególnej formy, co oznacza, że umowa taka nie wymaga sporządzenia dokumentu obejmującego oświadczenia woli jej stron i może zostać zawarta także poprzez czynności dorozumiane, jednak nie ma to wpływu na ocenę znaczenia faktury VAT jako dowodu na okoliczność zawarcia takiej umowy. Faktura jest dokumentem rozliczeniowym, określającym cenę, jakiej sprzedawca ma prawo domagać się od kupującego, a kupujący ma obowiązek zapłacić za towar będący przedmiotem sprzedaży i nie należy jej mylić z umową sprzedaży. Uwzględniając okoliczności sprawy, a w tym w szczególności fakt kiedy, w jakiej sytuacji finansowej dłużnej spółki, przez kogo i w jakich okolicznościach zostały wystawione faktury z 31 stycznia 2013r. i 14 marca 2013r. Sąd I. instancji uznał, że nie można na ich podstawie poczynić ustaleń zgodnych z twierdzeniami powoda. W pierwszej kolejności zauważył, że obie faktury zostały wystawione dopiero w roku 2013 choć, zgodnie z twierdzeniami samego powoda, do zawarcia porozumienia w kwestii sprzedaży spornych ruchomości, miało dojść jeszcze w roku 2012. Sąd Rejonowy podkreślił, że już na przełomie lat 2012/2013 sytuacja finansowa Spółki Ośrodek (...) była zła do tego stopnia, iż już na początku roku 2013 Prezes Zarządu zdecydowała o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki. Dalej zauważył, że fakturę z 31 stycznia 2013r. na pisemne polecenie Przewodniczącej Rady Nadzorczej wystawił zatrudniony na stanowisku kasjera pozwany, natomiast co do faktury z 14 marca 2013r. z jej treści w ogóle nie wynika, kto miałby ją wystawić. Przy tym obie faktury wystawiono już po złożeniu przez J. G. rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu, a na jej miejsce nikogo innego do pełnienia tej funkcji nie powołano. Dodatkowo Sąd Rejonowy stwierdził, że jakkolwiek na walnym Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) w kwietniu 2012r. podjęto uchwałę, zgodnie z którą wspólnicy zobowiązali się przeznaczyć środki z drugiej raty czynszu dzierżawnego za rok 2012 w wysokości po 18 450 zł na nakłady remontowo-modernizacyjne ośrodka, z zastrzeżeniem, że zestawienie tych nakładów zostanie przedłożone wspólnikom do akceptacji, to jednak udowodnienie tego faktu w żadnym wypadku nie może być utożsamiane z wykazaniem prawdziwości twierdzenia o zawarciu umowy sprzedaży rzeczy objętych żądaniem pozwu. Po pierwsze, zobowiązanie się przez (...) Spółki Ośrodek (...) do przeznaczenia określonych środków, pochodzących z drugiej raty czynszu dzierżawnego za rok 2012, na nakłady remontowo-modernizacyjne, których zestawienie miało być przedstawione wspólnikom do akceptacji, mogło być jedynie podstawą ewentualnej umowy sprzedaży ruchomości, nie stanowiło zaś samej umowy ani nawet części tej umowy, a co za tym idzie nie wywoływało też skutku w sferze prawa własności jakichkolwiek rzeczy. Po drugie, brak jest dowodu zrealizowania warunku, o którym mowa w uchwale nr 11/2012, tj. przedstawienia wspólnikom do akceptacji zestawienia nakładów, które mieliby oni sfinansować w ramach środków z II raty czynszu dzierżawnego. Po trzecie, zobowiązanie wynikającej z omawianej uchwały jest na tyle ogólne i tak sformułowane („nakłady remontowo-modernizacyjne”), iż bez dodatkowych dowodów potwierdzających ewentualny sposób jego realizacji, nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia, że w jego wykonaniu dłużna Spółka sprzedała powodowi (i innym Cechom) rzeczy ruchome wymienione w pozwie. Co więcej umowa dzierżawy, na którą powołuje się powód, w §4 pkt. 1 przewidywała, że uchwałę w sprawie określenia wysokości, terminów i zasad płatności czynszu dzierżawnego podpisuje (obok organu ją podejmującego) także dzierżawca, przez co automatycznie staje się ona załącznikiem do umowy dzierżawy, tymczasem z przedłożonego przez powoda protokołu Walnego Zgromadzenia Wspólników odbytego w dniach 15 i 16 kwietnia 2012r. nie wynika, aby podpisał go ktokolwiek poza Przewodniczącym walnego Zgromadzenia (Z. S.) oraz Protokolantem (E. O.). W szczególności dokument załączony przez powoda do akt nie potwierdza, aby uchwałę podpisał reprezentujący dzierżawcę Prezes Zarządu, którym był wówczas J. M.. Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy uznał, że zeznania J. M. i J. G., którzy stanowczo zaprzeczyli, aby między Spółką, którą reprezentowali a powodowym Cechem (i innymi Cechami) miało dojść do zawarcia, chociażby w sposób

dorozumiany, porozumienia w przedmiocie sprzedaży rzeczy ruchomych objętych żądaniem pozwu, a co stanowić miałyby realizację zobowiązania przyjętego przez (...) Spółkę Ośrodek (...) w uchwale nr 11/2012, są wiarygodne, mimo że w stosunku do obu świadków można by postawić zarzut, że jako wierzyciele prowadzący przeciwko tej Spółce postępowania egzekucyjne, mogą mieć interes w przedstawieniu nieprawdziwej wersji wydarzeń.

Niezależnie od powyższego Sąd I. instancji wskazała, że zgodnie z przepisem art. 499 kodeksu cywilnego, potrącenie (na którą to instytucję powołuje się powód) dokonuje się poprzez złożenie drugiej stronie oświadczenia woli odpowiedniej treści. Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nawet przy uwzględnieniu, że zgodnie z przepisem art. 60 kc wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że nie zostało wykazane, aby doszło do złożenia takiego oświadczenia woli czy to przez Spółkę Ośrodek (...), czy też przez powodowy Cech. Sąd ten przypomniał, że poza fakturami z 31 stycznia i 14 marca 2013r. powód nie przedłożył żadnych innych dokumentów, które potwierdzałyby zawarcie umowy sprzedaży. Treść faktury nr (...) wskazuje jedynie, że zapłata miałyby być dokonana przelewem. Z kolei w fakturze z 14 marca w miejscu „sposób zapłaty” wpisano „kompensata”. W ocenie Sądu I. instancji, brak jakiegokolwiek adnotacji na fakturze nr (...) oraz bliżej niesprecyzowane stwierdzenie o sposobie zapłaty przez „kompensatę” w treści faktury z 14 marca 2013r., przy równoczesnym braku dowodu na dojście do powodowego Cechu oświadczenia dłużnej Spółki o potrąceniu wierzytelności rzekomo objętych treścią obu tych faktur i wierzytelności Cechu z tytułu czynszu dzierżawnego za rok 2012, czyni niemożliwym ustalenie, że do dokonania takiego potrącenia faktycznie doszło. Wprawdzie samo w sobie nie zaprzecza to możliwości dokonania sprzedaży rzeczy wymienionych w fakturach powodowemu Cechowi, jednak musi być oceniane jako nie udowodnienie przez powoda okoliczności, mającej stanowić przesłankę zawarcia umowy sprzedaży, która zgodnie z twierdzeniami samego powoda, miała prowadzić do powstania wierzytelności Cechu wobec Spółki Ośrodek (...) i w konsekwencji umożliwiać miała spełnienie przez Spółkę świadczenia z tytułu czynszu dzierżawnego w drodze potrącenia. Nie wykazanie tej okoliczności osłabia więc wiarygodność twierdzeń powoda co do samego faktu zawarcia umowy sprzedaży rzeczy.

Uwzględniając treść zeznań J. M., który potwierdził, że w okresie poprzedzającym rok 2010, w stosunkach między Spółką Ośrodek (...) a poszczególnymi Cechami, stosowano, jako sposób płatności należności z tytułu czynszu dzierżawnego, procedurę potrącenia wzajemnych należności Cechów wobec Spółki z tytułu czynszu i Spółki wobec Cechów z tytułu realizacji zobowiązań wspólników do przeznaczenia, określonych w uchwałach Walnego Zgromadzenia kwot na nakłady remontowe i modernizacyjne, Sąd Rejonowy uznał za udowodnione jedynie nabycie przez powodowy Cech udziałów we własności ruchomości w postaci pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych, gdyż rzeczy te, jak zgodnie zeznali J. M. oraz J. G., zostały przez Spółkę nabyte przed rokiem 2011 co, przy jednoczesnym braku zaprzeczenia ze strony pozwanej, na podstawie dowodu pośredniego, jakim jest faktura VAT nr (...) jest wystarczającym dowodem na poparcie twierdzeń powoda.

W opisanym stanie rzeczy Sąd I. instancji uznał, że nie zostało udowodnione twierdzenie powoda o zawarciu między nim a Spółką Ośrodek (...) umowy sprzedaży udziałów w prawie własności rzeczy wymienionych w pozwie, z wyjątkiem pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i dwóch kotłów warzelnych. Zdaniem tego Sądu, sporządzenie faktur z 31 stycznia i 14 marca 2013r. służyć miało jedynie stworzeniu pozorów zawarcia takiej umowy i było powodowane obawą przed utratą przez Spółkę majątku na rzecz wierzycieli. Sąd Rejonowy podkreślił, że już na przełomie lat 2012/2013 sytuacja finansowa Spółki była bardzo zła, co skutkowało złożeniem w styczniu 2013r. wniosku o ogłoszenie jej upadłości. Uzasadnionym jest więc twierdzenie, że Spółka Ośrodek (...) już wówczas nie spłacała swoich długów i w związku z tym musiała liczyć się z dochodzeniem przez wierzycieli (także przyszłych) swoich roszczeń w drodze postępowań egzekucyjnych. Uwzględniając, że zarówno (...) Spółki Ośrodek (...), jak i uprawnionymi do otrzymywania czynszu dzierżawnego współwłaścicielami nieruchomości, były te same podmioty, za wiarygodne w wysokim stopniu Sąd I. instancji uznał twierdzenia pozwanego, który zaprzeczył jakoby w ogóle miało dojść do zawarcia umowy sprzedaży rzeczy ruchomych stanowiących majątek Spółki poszczególnym Cechom.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zważył, że opisana sytuacja, nawet w razie przyjęcia, że między powodowym Cechem a Spółką Ośrodek (...) doszło do zawarcia umowy sprzedaży udziałów w prawie własności ruchomości wymienionych w pozwie, nie dawałaby podstawy do uwzględniania powództwa w całości, gdyż co do ewentualnie

zawartej przez powoda ze Spółką Ośrodek (...) umowy, pozwany skutecznie podniósł zarzut dokonania tej czynności prawnej z pokrzywdzeniem jego jako wierzyciela Spółki tj. zarzut, o którym mowa w przepisie art. 531 §1 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową. Wprawdzie pozwany zarzutu tego nie sformułował wprost, zważywszy jednak, iż nie jest on prawnikiem z wykształcenia i nie korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, w ocenie Sądu I. instancji, tak należy rozumieć użyte przez pozwanego sformułowania o zawarciu transakcji w celu ukrycia majątku dłużnika i utrudnienia egzekucji. Stosownie do przepisu art. 527 § 1 i 2 kc, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Zgodnie z przepisem art., 530 kc przepis ten stosuje się również w wypadku, gdy dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli, w tym jednak wypadku, jeżeli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną tylko wtedy, gdy osoba trzecia o zamiarze dłużnika wiedziała. Zdaniem Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie, w razie ustalenia że między powodem a Spółką Ośrodek (...) została zawarta umowa (umowy) sprzedaży udziałów w prawie własności rzeczy objętych żądaniem pozwu, spełnione zostały wszelkie przesłanki uznania tej czynności (tych czynności) za bezskuteczne wobec pozwanego, jako dokonanych z pokrzywdzeniem go jako wierzyciela.

Na podstawie poczynionych wyżej ustaleń oraz przedstawionych rozważań Sąd Rejonowy uznał, że powodowemu Cechowi, spośród rzeczy ruchomych objętych pozwem, przysługuje udział do 1/7 części w prawie własności wyłącznie w stosunku do pieca konwekcyjnego rocznik 2008 oraz dwóch kotłów warzelnych, nabytych przez Spółkę Ośrodek (...), a następnie odsprzedanych powodowi (i pozostałym Cechom będącym współwłaścicielami nieruchomości oraz (...) Spółki Ośrodek (...)) przed rokiem 2010. Ponadto tylko ewentualna sprzedaż tych ostatnich ruchomości nie byłaby bezskuteczna wobec pozwanego w świetle przepisu art. 527 §1 i 2 kc. Tym samym, skierowanie egzekucji w prowadzonej na wniosek Ł. N. (2) sprawie Km 707/13 do rzeczy objętych żądaniem pozwu faktycznie narusza prawo powoda jedynie co do pieca konwekcyjnego rocznik 2008 i wymienionych wyżej dwóch kotłów warzelnych. W stosunku do pozostałych spornych rzeczy powodowi nie przysługuje prawo własności (współwłasności), a ewentualna umowa sprzedaży, na mocy której prawo to powód miałby nabyć jest bezskuteczna wobec pozwanego, co w konsekwencji prowadzi do rozstrzygnięcia, iż prowadzenie egzekucji z tych rzeczy jest dopuszczalne i nie narusza praw powoda.

Mając to na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd I. instancji orzekł o zwolnieniu spod egzekucji przysługujących powodowi udziałów do 1/7 części w prawie własności wymienionego pieca konwekcyjnego i dwóch kotłów warzelnych, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Z uwagi na wynik postępowania, w którym powództwo uwzględnione zostało jedynie w niewielkiej części zaś pozwany uległ tylko co do nieznacznej części swojego stanowiska, na podstawie przepisu art. 100 kpc Sąd Rejonowy odstąpił od obciążenia go choćby częścią kosztów procesu poniesionych przez powoda.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód.

Pełnomocnik powoda wskazał, iż zaskarża wyrok Sądu I. instancji w części, tj. co do pkt II i III. Skarżący zarzucił Sądowi I. instancji:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 527 kc i art. 531 kc poprzez ich zastosowanie,
- naruszenie prawa procesowego tj. art. 212, 227, 230, 232, 233 § 1 kpc oraz sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału,

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 249 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie,
- naruszenie prawa procesowego tj. art. 841 kpc poprzez jego niezastosowanie.

Rozwijając powyższe zarzuty skarżący wskazał, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej analizy okoliczności faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, w szczególności w odniesieniu do treści umów sprzedaży, okoliczności podstaw ich zawarcia oraz dokumentowania umów. Nadto w ocenie apelującego wyrok Sądu jest wewnętrznie sprzeczny, gdyż z jednej strony Sąd czyni ustalenie, iż nie doszło do zawarcia umów sprzedaży, a z drugiej przyjmuje, że umowy te zostały zawarte z pokrzywdzeniem wierzyciela. Naruszenie art. 212, 227, 232, 233 § 1 i 249 kpc ma z kolei polegać na tym, iż Sąd nie ustalił stanu faktycznego co do sytuacji finansowej Spółki, a mimo to dokonał oceny postępowania dłużnika i jego sytuacji majątkowej w kontekście spełnienia przesłanek z art. 527 kc. Skarżący wskazał, iż Sąd I. instancji błędnie przyjął, że brak jest dowodu zrealizowania warunku, o którym mowa w uchwale 11/2012, tj. przedstawienia współnikom do akceptacji zestawienia nakładów, które mieliby oni sfinansować w ramach środków z II raty czynszu dzierżawnego, bo co prawda sam dokument nie został złożony do akt sprawy, ale fakt przedstawiania rozliczenia można wyprowadzić z faktur VAT złożonych do pozwu wraz z załącznikami. Za błędne skarżący uznał także rozważania Sądu w zakresie braku dowodów na dokonanie skutecznej kompensaty wzajemnych zobowiązań powoda ze Spółką, skoro fakt ten nie został zaprzeczony przez pozwanego, a nadto dokonanie przez Sąd zwolnienia spod egzekucji rzeczy nabytych przed 2011 r. na analogicznych zasadach, jak te nabyte w 2012 r., co do których Sąd zwolnienia odmówił. Na zakończenie skarżący wskazał, iż wbrew stanowisku Sadu I. instancji umowy zawarte w październiku 2012 r. nie były czynnością pozorną, ani wyjątkową w 25 – letnim okresie istnienia Spółki, nie były również spowodowane obawą przed utratą przez Spółkę majątku, lecz stanowiły wykonanie uchwał podjętych w kwietniu 2012 r.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Odwoławczy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przeprowadzone w ich świetle rozważania prawne. Nie zachodzi przeto konieczność i potrzeba powielania tychże wywodów (vide: wyrok SN z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, lex nr 179977). Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, Sąd II instancji wskazuje, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie wnioskowanym przez strony, zgromadzone w sprawie dowody poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie, ustalając stan faktyczny sprawy, stanowiący następnie podstawę do stosowania przepisów prawa. Ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 233 § 1 kpc, uwzględnia cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i tym samym pozostaje pod ochroną wynikającą z powołanego przepisu. Ocena ta nie nosi cech dowolności.

Przeciwko zasadności rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku nie mogą przemawiać zarzuty podniesione w apelacji strony powodowej. W szczególności Sąd II instancji nie podziela argumentacji skarżącego, iż rozważania Sądu Rejonowego są wewnętrznie sprzeczne, gdyż z jednej strony Sąd ustala, że nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży, a z drugiej czyni ustalenia, że umowy te zostały zawarte z pokrzywdzeniem wierzyciela. Sąd bowiem wyraźnie wskazuje, iż w pierwszej kolejności przyjmuje, iż umowy nie zostały nigdy zawarte, a wystawione faktury stanowiły jedynie pozór zawarcia umów, a dopiero w dalszej kolejności podaje, że „nawet w razie przyjęcia, że między Cechem a Spółką Óródek (...) doszło do zawarcia umowy sprzedaży”, to czynności te zostały dokonane z pokrzywdzeniem wierzyciela.

W ocenie Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem Rejonowym wykazało, iż nie doszło do skutecznego zawarcia umów sprzedaży majątku ruchomego w 2012 r. między powodem a Spółką Ośrodek (...), a złożone przez stronę powodową faktury nie potwierdzają rzeczywistej czynności prawnej. Tym samym zbędne stało się odnoszenie do tych wszystkich zarzutów apelacji, które dotyczą bezskuteczności umów, jako zdziałanych z pokrzywdzeniem wierzyciela. W odniesieniu do ustaleń Sądu Rejonowego co do braku zawarcia umów sprzedaży skarżący podniósł w zasadzie tylko dwa zarzuty – pierwszy, iż umowy zostały potwierdzone złożonymi przez niego fakturami (w tym spełnienie warunku wynikającego z uchwały nr 11/2012) i Sąd niezasadnie zakwestionował ich prawdziwość, a drugi, iż między powodem a spółką Ośrodek (...) była utarta praktyka zbywania majątku i Sąd I. instancji umowy sprzedaży zawarte zgodnie z tą praktyką i w ten sam sposób sprzed 2011 r. uznaje za skuteczne, a tych zawartych w 2012 r. nie uznaje.

W tym miejscu, za Sądem Rejonowym, należy powtórzyć, iż faktury przedłożone przez powoda nie stanowią bezpośredniego dowodu faktu zawarcia umowy sprzedaży, a jedynie dowód pośredni. Faktura jest dokumentem rozliczeniowym, określającym cenę, jakiej sprzedawca ma prawo domagać się od kupującego, a kupujący ma obowiązek zapłacić za towar będący przedmiotem sprzedaży i nie należy jej mylić z umową sprzedaży. Uwzględniając okoliczności sprawy, a w tym w szczególności fakt kiedy, w jakiej sytuacji finansowej dłużnej spółki, przez kogo i w jakich okolicznościach zostały wystawione faktury z 31 stycznia 2013r. i 14 marca 2013 r. również Sąd Okręgowy uznaje, że nie można na ich podstawie poczynić ustaleń zgodnych z twierdzeniami powoda. Obie faktury zostały bowiem wystawione dopiero w roku 2013 choć, zgodnie z twierdzeniami samego powoda, do zawarcia porozumienia w kwestii sprzedaży spornych ruchomości, miało dojść w październiku 2012 r. Fakturę z 31 stycznia 2013 r. na pisemne polecenie Przewodniczącej Rady Nadzorczej wystawił zatrudniony na stanowisku kasjera pozwany, natomiast co do faktury z 14 marca 2013r. z jej treści w ogóle nie wynika, kto miałby ją wystawić. Przy tym obie faktury wystawiono już po złożeniu przez J. G. rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu, a na jej miejsce nikogo innego do pełnienia tej funkcji nie powołano. Nadto choć na Walnym Zgromadzeniu Wspólników Spółki Ośrodek (...) w kwietniu 2012r. podjęto uchwałę, zgodnie z którą wspólnicy zobowiązali się przeznaczyć środki z drugiej raty czynszu dzierżawnego za rok 2012 w wysokości po 18 450 zł na nakłady remontowo-modernizacyjne ośrodka (z zastrzeżeniem, że zestawienie tych nakładów zostanie przedłożone wspólnikom do akceptacji), to jednak udowodnienie tego faktu w żadnym wypadku nie może być utożsamiane z wykazaniem prawdziwości twierdzenia o zawarciu umowy sprzedaży rzeczy objętych żądaniem pozwu.

Po pierwsze, zobowiązanie się przez (...) Spółki Ośrodek (...) do przeznaczenia określonych środków, pochodzących z drugiej raty czynszu dzierżawnego za rok 2012, na nakłady remontowo-modernizacyjne, których zestawienie miało być przedstawione wspólnikom do akceptacji, mogło być jedynie podstawą ewentualnej umowy sprzedaży ruchomości, nie stanowiło zaś samej umowy ani nawet części tej umowy, a co za tym idzie nie wywoływało też skutku w sferze prawa własności jakichkolwiek rzeczy.

Po drugie, brak jest dowodu zrealizowania warunku, o którym mowa w uchwale nr 11/2012, tj. przedstawienia wspólnikom do akceptacji zestawienia nakładów, które mieliby oni sfinansować w ramach środków z II raty czynszu dzierżawnego. Tu w szczególności należy zauważyć, iż w postępowaniu odwoławczym pełnomocnik powoda sformułował twierdzenie jakoby zestawienie nakładów zostało przedstawione wspólnikom na Walnym Zgromadzeniu w dniach 19 – 20 października 2012 r. przez Prezesa J. M. i znalazło się to w Protokole ze Zgromadzenia w pkt 18 – „Sprawy różne i wolne wnioski”. Tymczasem w Protokole z tego Zgromadzenia brak jest jakiegokolwiek informacji o przedstawieniu przez Prezesa J. M. zestawienia nakładów, a nadto Walne Zgromadzenie jako drugą podjęło uchwałę o odwołaniu z funkcji Prezesa J. M. i z zeznań tego świadka wynika, że nie składał zestawienia nakładów na tym Zgromadzeniu a po jego odwołaniu został on wyproszony z miejsca odbywania obrad. Tym samym punkt „Sprawy różne i wolne wnioski” był omawiany przez Zgromadzenie już pod nieobecność J. M..

Po trzecie, zobowiązanie wynikające z omawianej uchwały jest na tyle ogólne i tak sformułowane („nakłady remontowo-modernizacyjne”), iż bez dodatkowych dowodów potwierdzających ewentualny sposób jego realizacji, nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia, że w jego wykonaniu dłużna Spółka sprzedała powodowi rzeczy

ruchome wymienione w pozwie. Co więcej umowa dzierżawy, na którą powołuje się powód i którą przedłożył do akt nie jest umową z nim zawartą lecz z Cechem (...) z siedzibą w P., więc trudno na jej podstawie czynić jakiegokolwiek ustalenia.

Z przytoczonych powyżej względów Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż orzeczenie Sądu Rejonowego jest w pełni prawidłowe i w pkt 1 sentencji oddalił apelację powoda.

Orzeczenie o kosztach instancji odwoławczej, zawarte w pkt 2 sentencji Sąd II instancji oparł o treść przepisu art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 kpc oraz w zw. z art. 391 § 1 kpc. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 450 zł, ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).